

afgjøres paa den anden Maade. Derimod fremhævede jeg, at der var stærke Billighedsgrunde, som talte for, at man ved Dispositionen over Overskudet burde tage Hensyn til dem, der tidligere havde forfikkret sig, og at disse stærke Billighedsgrunde især maatte tale til Fordeel for dem, der vare tvungne Interessenter i de bestaaende Anstalter. Dertil svarede Finanzministeren, at der ikke fandt saadanne Billighedsgrunde Sted, og at det uden vilde være yderst vanskeligt at søge at ordne Sagen paa Grundlag af eller i Medfør af saadanne Billighedsgrunde, idet Sagen, hvemsomhelst det end var, kunde have Krav paa at tage noget af Overskudet til sig. I den Anledning skal jeg nu bemærke, at det hverken er blevet yttret af mig eller har været min Tanke, at Noget skulde have Krav paa at modtage en virkelig Deel af Overskudet, eller at dette overhovedet skulde udbetales til Noget. Hvad jeg derimod troer, at Billighed i høieste Grad fordrer med Hensyn til alle de ældre Forsikringshavere og navnlig med Hensyn til dem, der have været tvungne til at forfikkre deres eventuelle Enker. Overlevelsereinter, det er, at man ubetinget lader dem komme til at nyde Godt af alle saadanne Modificationer ved Anstalten som dem, der nu ere foreslaaede. Det er langtfra nok at overlade det til Bestyrelsens Forgodtbefindende, som jo til enhver Tid kan forandre sig, hvorvidt man, og det endog med Hensyn til Fremtiden, vil tilstaae de ældre Interessenter de billigere Villkaar, som nu skulle gjælde for dem, der bestinde sig under de samme Forhold som dem, der i ældre Tider have maattet forfikkre sig. Den hele Sag er virkelig saa simpel, at jeg ikke indseer, hvorledes det skulde kunne være forbundet med saaledes store Vanskeligheder at udfinde den rette Maade at ordne dette paa. Naar en Mand, som at forfikkre sin eventuelle Enke en vis Overlevelsereente, hidtil har maattet betale efter den Forskjel, som findes mellem hans og Konens Alder, f. Ex. 45 Rd. aarlig — jeg griber dette Tal i Luften, idet jeg selvfølgelig

ikke erindrer Tabellen; jeg forudsætter kun, at der er en saadan Forskjel i deres Alder, at han har maattet betale 45 Rd. aarlig —, medens efter den nye Tarif, som man jo anseer for begrundet paa en saa overordentlig sikker Erfaring — jeg skal ikke i Diebliffet nærmere omtale dette Udtryk af den høitærede Finanzminister —, en Mand, der befinder sig i det samme Aldersforhold ligeoverfor sin eventuelle Enke, vil kunne slippe med at betale 38 Rd. — saa veed jeg ikke, hvorfor den førstnævnte skal vedblive fremdeles at betale 45 Rd. Nu siger man vel, at § 21 jo ogsaa giver Bestyrelsen Bemyndigelse til at lade den nævnte Mand slippe med i Fremtiden at betale 38 Rd.; men dertil svarer jeg, at en Bemyndigelse langt fra er nok, og at Bestyrelsen bør være forpligtet til at lade ham slippe med den billigere Betaling, naar han fordrer det. Jeg overseer aldeles ikke — og jeg behøver ikke i saa Henseende at blive gjort opmærksom paa Motiverne — at der er enkelte Aldere, hvor Betalingen vil blive større, end den hidtil har været, men Byrden vil dog i det Hele og for de fleste Aldere fremtidig blive lettere. Og naar vedkommende ældre Interessent isaafald fordrer det, da skal Bestyrelsen altsaa efter min Formening ikke blot være bemyndiget, men den skal være forpligtet til at lade ham nyde godt af den forandrede Betaling, som nu fordrer for den samme Risiko, paa hvilken han i sin Tid har tegnet Forsikring. Men jeg finder ikke blot, at han har et overordentlig billigt Krav i saa Henseende for Fremtiden. Det forekommer mig tillige, at den Mand, der f. Ex. i 20 Aar har betalt 45 Rd. om Aaret, istedetfor at det nu sees, at han egentlig kun burde have betalt 38 Rd., dog virkelig ogsaa bør nyde en Godtgjørelse herfor. Denne skal imidlertid ikke bestaae deri, at man skal udbetale ham Noget, men den skal efter min Mening bestaae deri, at den Overlevelsereente, som hans efterlevende Enke skal have, forhøies til det Beløb, som nu vilde kunne erhverves under de samme Forhold for